

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Empassar-se el missatge del Senyor que ens convida a seure a taula amb Ell

El Senyor ens convida a seure a taula amb Ell, a la taula de l'apat de l'amor, a la taula de l'eucaristia. Entorn d'ella és on arribem a tenir en nosaltres el que el papa Benet XVI anomenà com «la forma eucarística de la vida cristiana» (*Sacramentum caritatis* 70, 71 i 83). En efecte, «l'eucaristia transforma en vida allò que ella significa en la celebració» (ibídem 89).

Tanmateix, per assolir aquesta «coherència eucarística» en les nostres vides, ens adonem que ens cal tenir una experiència profunda de tastar que n'és de bo el Senyor, una experiència pròpia d'aquell qui s'ha empassat —és a dir, ha «combregat amb»— l'anunci joiós proclamat i viscut pel Crist.

En el nostre vocabulari ens és familiar dir: «això no m'ho empasso», «aquest disgust encara no l'he acabat de pair, d'empassar». Potser ens és massa fàcil combregar cada vegada que celebrem l'eucaristia, empassar-nos el pa consagrat i després tornar al nostre lloc amb recolliment i en silenci tot donant gràcies al Se-

nyor el millor que podem. Però, de tant en tant, us gosó suggerir que podríem canviar l'expressió «combregar» per la «d'empassar-nos Jesucrist» per tal de ser més conscients del que significa «combregar» amb la seva mentalitat, preferències, opcions, estil de vida, la seva manera de viure, pensar i actuar.

Un dia, per exemple, podríem obrir l'Evangelí per on fos i quan llegíssim «qui vulgui ser el primer entre vosaltres ha de ser el vostre servidor» (*Mt* 23,11), o bé «no et dic que perdonis fins a set vegades, sinó setanta vegades set» (*Mt* 18,22), o bé «no atreu tresors a la terra» (*Mt* 6,19)... aleshores hauríem de fer el gest interior de «combregar» amb això, d'empassar-nos aquest missatge, de desitjar créixer en afinitat amb Jesucrist.

Visquem aquest desig en totes les nostres celebracions eucarístiques, ben units a Jesús, el Senyor. Combreguem i empassem-nos el missatge del Senyor, que ens convida a seure a taula amb Ell.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Som éssers contingents (i IV)

La diferència entre els éssers vius i l'ésser humà és que aquest, fruit del desenvolupament de la seva consciència, és capaç d'anticipar la mort, de conèixer-la abans que tingui lloc i de cercar mecanismes de prevenció i de defensa. Aquesta anticipació fa problemàtica la seva existència, però, a la vegada, li permet, també, viure amb plena consciència la vida que li ha estat donada, la fragilitat i grandesa del do rebut.

Això és, precisament, el que la visió transhumanista posa en clara crisi. La fe que la nodreix, suposadament sustentada en hipòtesis científiques, augu-

ra una humanitat futura, o més ben dit, una posthumanitat, que no necessàriament estarà exposada a la mort.

El somni del transhumanisme és el d'una vida humana indeterminada, alliberada del destí i de l'atzar. Com diu Odo Maquard, però, una vida humana indeterminada no és possible i, en el cas que ho fos, deixaria de ser humana, perquè tota vida està, per definició, sotmesa a una constel·lació de determinacions que són alienes a la seva voluntat i que la fan ser com és.

Una vida alliberada de determinacions seria, pròpiament, una vida post-

humana. Fins i tot en aquest cas, estaria condicionada per factors ambientals o circumstancials aliens a la voluntat de la persona i que no podria controlar tecnològicament.

Mitjançant les incorporacions tecnològiques pot modificar-se substancialment l'ésser humà, les seves capacitats, qualitats i trets físics i psíquics, però la circumstància, en el sentit més genuïnament orteguian del terme, s'escapoleix del control tecnològic. La persona, tant en el present com en el futur, no es pot comprendre al marge de la seva circumstància i tota circumstància està

teixida d'elements tangibles, però també d'intangibles, com les creences, els valors i els ideals. Tot aquest núvol d'elements escapen a qualsevol algorisme.

Per molt que el biotecnòleg desitgi crear un sistema en el qual tot el món que embolcalla l'ésser humà (*die Umwelt* en el sentit husserlià) estigui sota control, sempre hi haurà esclatxes imprevistes que deixaran passar el que no estava previst, que l'afectaran físicament i psíquicament i que, per tant, el modificaran i l'alteraran.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Tragarse el mensaje del Señor que nos invita a sentarnos a la mesa con Él

El Señor nos invita a sentarnos a la mesa con Él, a la mesa de la comida del amor, a la mesa de la eucaristía. En torno a ella es donde llegamos a tener en nosotros lo que el papa Benedicto XVI denominó como «la forma eucarística de la vida cristiana» (*Sacramentum caritatis* 70, 71 y 83). En efecto, «la eucaristía transforma en vida aquello que ella significa en la celebración» (ibídem 89).

Aun así, para lograr esta «coherencia eucarística» en nuestras vidas, nos damos cuenta de que debemos tener una experiencia profunda de gustar qué bueno es el Señor, una experiencia propia de aquel que se ha tragado —es decir, ha «comulgado con»— el anuncio gozoso proclamado y vivido por Cristo.

En nuestro vocabulario nos es familiar decir: «esto no me lo trago», «este disgusto todavía no lo he acabado de digerir, de tragar». Quizás nos es demasiado fácil comulgar cada vez que celebramos la eucaristía, tragarnos el pan consagrado y después volver a nuestro lugar con recogimiento y en silencio a la vez que damos gracias al Señor lo mejor que podemos. Pero, de vez en cuando, me atrevo a sugerir, que podríamos cambiar la expresión «comulgar» por la de «tragarnos a Jesucristo» para ser más conscientes de lo que significa «comulgar» con su mentalidad, preferencias, opciones, estilo de vida, su manera de vivir, pensar y actuar.

Un día, por ejemplo, podríamos abrir el Evangelio por donde fuera y cuando leyéramos «el primero entre vosotros será vuestro servidor» (Mt 23,11), o bien «no te digo que perdones hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete» (Mt 18,22), o bien «no atesoréis para vosotros tesoros en la tierra» (Mt 6,19)... entonces tendríamos que hacer el gesto interior de «comulgar» con esto, de tragarnos este mensaje, de desear crecer en afinidad con Jesucristo.

Vivamos este deseo en todas nuestras celebraciones eucarísticas, muy unidos a Jesús, el Señor. Comulguemos y traguémonos el mensaje del Señor, que nos invita a sentarnos a la mesa con Él.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Jornades a l'entorn del Sr. Joan Bta. Manyà

La personalitat del teòleg, sacerdot, historiador i ensenyant, Dr. Joan Bta. Manyà, segueix viva, als 48 anys de la seva mort. Com tots els anys, el «Patronat Manyà» ha organitzat uns actes per recordar-lo, els dies 18 i 25 d'abril, a la sala de sessions de la UNED de Tortosa. Ha estat un èxit d'assistència de l'alumnat que el Dr. Manyà els va donar classes en el moment que li fou permès, acompanyats pel bisbe Sergi Gordo. El seu catalanisme, mal entès en l'època franquista, l'allunyà obligadament en diferents moments per raons polítiques del món de l'ensenyament. Es refugià en l'estudi i vet aquí que per la seva constància, ha estat considerat com un dels teòlegs contemporanis més significats. Però els que van tenir la sort d'estudiar al seu redós, expliquen les gran dosis de comprensió, metodologia i estimació que van rebre i que els han servit per emprendre les futures responsabilitats amb èxit. El catedràtic José J. Moreso va pronunciar l'excel·lent conferència «Mn. Manyà, la imatge de la paraula en llibertat», determinant la seva personalitat i els ressorts intel·lectuals del personatge.

El segon dia es va celebrar un animat col·loqui entre alumnes, dirigit per Maria Balart, i conreat per Maria Joana Querol, Vicent Beguer, Lluís Peguerols i Àngels Barceló, intervenint a més altres alumnes entre el públic assistent. Han estat actes plens d'estimació per un eclesiàstic enormement distingit, humil i estimador de la seva terra i de la Mare de Déu de la Fontcalda, patrona de Gandesa.

Anton Monner
Cronista de Gandesa

Jornada diocesana de Joves

El dia 20 d'abril a l'ermita de Mig Camí a Tortosa vàrem fer la Jornada diocesana de Joves.

130 joves i adolescents acompanyats dels seus catequistes i mossens, vàrem poder aprofundir en el lema: «No em dona la vida, tria'la a Ell millor!»

Una de les participants va escriure el següent testimoni: «En la jornada d'avui els joves han reflexionat sobre les coses que fem en el nostre dia a dia, que de vegades són tantes que «no ens dona la vida» per al que realment volem dedicar temps. Però amb aquesta trobada i amb totes les activitats

en grup que s'han fet, hem comprès que sí que ens dona la vida, sols hem de saber triar on val la pena de veritat gastar el nostre temps» (Anna Sorli).

Gràcies per tot el vostre esforç per fer-ho possible.

Equip de la Delegació de Joves

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «La glòria, per a Déu, no correspon a l'èxit humà, a la fama o a la popularitat, no és una manifestació grandiosa de potència a la qual segueixen els aplaudiments del públic. Per a Déu, la glòria és estimar fins a donar la vida» (16 de març).

@Pontifex_es: «Continuem resant per les poblacions martiritzades per la guerra, a Ucraïna, a Palestina i a Israel, a Sudan. I no oblidem a Síria, un país que sofreix tant per la guerra des de fa temps» (17 de març).

@Pontifex_es: «Demanem al Senyor que ens ajudi a créixer en la virtut de la prudència perquè, enmig de les tempestes i els vents que poden sacsejar la nostra vida, romanguem consolidats en Crist, la pedra angular» (20 de març).

@Pontifex_es: «Cadascun de nosaltres, dins de les seves pròpies possibilitats i en el seu estat de vida, pot ser, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, sembrador d'esperança i de pau» (21 de març).

Recés a Benicarló

El dissabte 27 d'abril, les tres parròquies de Benicarló vàrem tenir el goig de poder viure un dia de recés acompanyats de Salomé Arricibita. És coneguda a les nostres parròquies per les seves cançons, les quals hem anat introduint a les nostres celebracions. Al matí vàrem poder gaudir del recés a partir de 4 cançons i també de les seves refle-

xions. Ens van ajudar a profunditzar sobre el sentit de la Pasqua. I, a la nit, vàrem poder gaudir del seu concert-pregària, acabant amb un sopar de germanor.

Gràcies a tots per la vostra participació i agraïm a Salomé pel seu esforç en acompanyar-nos.

Els mossens de les parròquies de Benicarló

Trobada a la comarca de la Terra Alta

Els pobles de la nostra comarca de la Terra Alta, un any més, amb els nens i nenes de comunió d'enguany acompanyats dels catequistes i mossens, ens hem reunit per celebrar el sagrament del perdó.

El lloc és l'ermita de Santa Madrona de Corbera d'Ebre. Un dia festiu ple de jocs, emocions, riures. Esperem ara celebrar la Primera Comunió amb la mateixa alegria i felicitat, reconciliats amb Déu i els nostres germans.

Mn. David

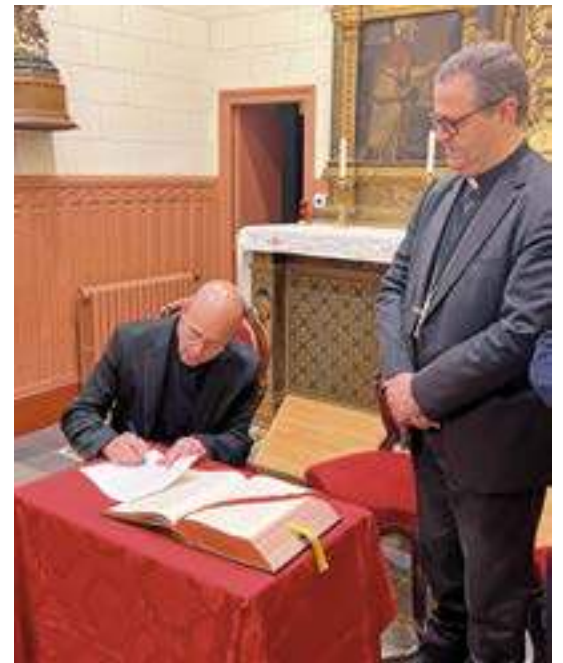
Presca de possessió del nou vicari judicial

Dijous 16 de maig, a la capella del Palau Episcopal, va tenir lloc l'acte de presa de possessió del nou vicari judicial del bisbat de Tortosa, Il·lm. Joan Guerola Arrastraria. A l'hora habitual del migdia, ens vàrem aplegar per a la pregària curial de cada dia, amb la proclamació de l'evangeli i el cant pasqual del *Regina Coeli*. Després, el bisbe Sergi va presentar l'acte de la presa de possessió, destacant-ne el seu sentit eclesial. Llavors sota la presidència de l'Excm. i Rvdm. Mons. Sergi Gordo Rodríguez, bisbe de Tortosa, i en presència tant del vicari general com de la cancellera-secretària general, amb solemnitat, Mn. Guerola va emetre la Professió de Fe segons el símbol niceo-constantinopolità incloent-hi el «creure amb fe

ferma tot allò que conté la Paraula de Déu i la Tradició, i que l'Església proposa per a ser cregut», i també l'adhesió «amb religió acatament de la voluntat i de l'enteniment» als ensenyaments del Magisteri autèntic de l'Església. Després, el nou vicari judicial va jurar Fidelitat de Comunió a l'Església catòlica en l'exercici del seu ministeri.

Hi eren presents també l'ecònom diocesà i els membres de la Cúria diocesana, així com el pare i familiars del nou vicari judicial amb alguns amics i feligresos de les seves parròquies. Acabat l'acte estrictament oficial, vam compartir un substàncios pisolabis.

José Luis Arín Roig
Vicari general

AGENDA

► **Dissabte 22.** La Fatarella, a les 19 h, confirmacions.

► **Diumenge 23.** Gandesa, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. dels camaldulencs (EC, 980); sants

Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Lleida: □ Sant Lluís Gonzaga, rel. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

21. □ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Lleida: □ Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe; sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38, 1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Caffasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

«La llavor germina i creix sense que ell sàpiga com»

Als homes ens agrada ser protagonistes en tot fins i tot en les coses de Déu. Per això és important fixar-nos en les paràboles d'avui que parlen totes elles del Regne de Déu. En primer lloc, ens diu Jesús: *La llavor germina i creix sense que ell [el sembrador] sàpiga com. La terra, tota sola produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.* Què ha fet el sembrador? Només sembrar la llavor [potser treure les males herbes i preparar la terra] però res més! No pot anar estirant cada dia els brins que van creixent; és Déu qui va donant el creixement d'aquest Regne de sembrar. De fet és el que passa també en el món de la natura. Aquesta forma d'actuar de Déu ens treu tota mena d'impaciència i ens fa conscients de la nostra petitesa. El Regne és el Regne de Déu, no el nostre. També ens convideja Jesús a fugir de les aparences: voldríem veure créixer ufanós el Regne de Déu, que s'imposés per la seva força, però no és així: *El Regne de Déu és com un gra de mostassa, la més petita de les llavors però un cop sembrada es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.* L'exemple concret el tenim en Jesús: Comença amb una humilitat total, morint ell tot sol a la creu; però la seva obra, el seu Regne s'ha estès per tot el món com un arbre que abraça tot. La mateixa idea la tenim a la primera lectura: *Jo arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge i el plantaré visible en una muntanya ben alta i es farà un cedre magnífic.* L'ensenyament és clar: *tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor: Abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts; asseco els arbres verds i faig reverdir els secs.* Cal confiar en la Paraula de Déu, desconfiar de les nostres forces; saber que tot és obra de Déu, posar la nostra confiança serena en el Senyor, sabent que la força per créixer està en la mateixa llavor no en les nostres qualitats. Sembrar tot el que puguem, treure les males herbes, preparar la terra però esperar el creixement només de la força de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Soc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparar davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué paràbola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas paràboles parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con paràboles, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.